

som muligt og ende saa seent som muligt med at drage de særlige Anliggender ind under Fællesregjeringen, men det er en Hensigt og en Bestræbelse, som jeg i dens mindste som i dens største Deel, paa alle Trin, saalænge jeg er Rigsdagsmand, nødvendigvis maa og skal og vil bestræbe.

Lindberg: Dersom vi, dengang vi forhandlede om Indskrænkningen af Danmarks Riges Grundlov, havde hørt det Foredrag af den høitærede Minister, som vi idag have hørt, saa kunde jeg nok begribe, at Rigsdagen maa see kunde være tilbøielig til at gaae ind paa Forslaget, men efterat det ved kongelig Kundgjørelse af 2den October d. A. er bleven fastsat, at blandt de Sager, der skulde høre til de særlige Anliggender, skal ogsaa være Colonierne indre Anliggender, saa kan jeg ikke nægte, at det i høieste Grad har været mig paasaldende, at Ministeriet i det Dieblis, det igjen mødes med Rigsdagen, fremsætter et Forslag om, at deri skal foretages en Forandring, og at Rigsdagen skal opgive sin Indskydelse ogsaa paa disse Sager. Ministeriet har i Motiverne udtryffeligt erklæret, at hvad der nu herom er bestemt i Kundgjørelsen af 2den October er aldeles misligt, men baade Rigsdagen og Folket maatte vel have ventet at have hørt saadanne Udtalelser fra Ministeriets Side i betimelig Tid, saa at Rigsdagen ikke skulde være opfordret til, saasnart den atter kom sammen, at begynde at rokke ved det, der skulde være Grundlaget for Forfatningen i Fremtiden. Blandt det, der under Forhandlingerne om Grundlovens Indskrænkning havde stærk Indskydelse paa mange af Rigsdagens Medlemmer, var ogsaa det, at man dog engang skulde see at komme til en Endelighed, at komme til at staae paa et saadant Grundlag, at man kunde være vis paa at have et Punkt, hvorfra man kunde gaae ud, saa at man med Rolighed og Sikkerhed kunde skride frem med Forhandlingerne om, hvad der var at udrette for Kongerigets særlige Anliggender, og dog er det første Forslag, vi møde her, et Forslag om, at der skal rokkes og vales ved denne Grundvold; at Rigsdagen, efterat den har opofret saameget af sin Indskydelse, som den har gjort, skal begynde

med at offere endnu mere, og jeg kan derved for min Person ikke Andet end frygte for, at dette kun er Begyndelsen, og at vi saaledes kunne vente, at der, hvergang vi samles med Ministeriet, kommer nye Forslag, hvorefter Rigsdagen skal afgive til Rigsraadets Afgjørelse saa den og saa den Sag, indtil der ikke bliver Mere tilbage.

Jeg har allerede under de tidligere Forhandlinger gjort opmærksom paa, at jeg forventede, at den Dag vilde komme, da man vilde sige: Jernbanesager kunne ikke være særlige Anliggender, men saasnart vi faae et Jernbanenet er dette Noget, der hører til Fællesmonarkiet. Vi have nu under de særlige Anliggender ogsaa Island, men naar vi gennemsee Udkastet til Finantsloven og de Anmærkninger, som ledsage det, saa finde vi, at der iblandt Islands Anliggender og Indtægterne deraf ogsaa er regnet Rangskatten, men hvem sikker os for, at vi da ikke med det Første faae et Forslag fra Ministeriet om, at den islandske Rangskat — da Rangskatten jo hører til Fællesanliggenderne, — ogsaa skal gaae over til de fælles Indtægter, og at man, naar dette er bevilget, og Rigsdagen en anden Gang kommer sammen, siger, at det foranlediger altformegen Besværlighed i Administrationen, at nogle af Indtægterne skulle gaae i Fælleskassen, medens andre gaae ind under de særlige Indtægter, og at det derfor bedst, at Island ogsaa overgives til de fælles Anliggender. Saaledes kunne vi gaae Skridt for Skridt, indtil der ikke bliver det Allermindste for Rigsdagen at forhandle uden det, at vi engang kunne blive værdige til at sammentales for at see at skaffe Penge tilveie til at dække alle de Skatter, som Fællesudgifterne kræve, og som det maatte behage Rigsraadet at forenes med Regjeringen om, at der skal bevilges. — Under saadanne Omstændigheder kan jeg ikke andet end formode, at Rigsdagen dog ved det første Skridt, der gjøres fra Regjeringens Side, vil have et aabent Die for, at vi ikke bør indlade os derpaa, thi det gjælder — og i den Henseende have vi gjort kostbare Erfaringer — gjør man først eet Skridt paa den Vej, saa kan man ikke standse siden. Jeg skal derfor ogsaa for mit Bedkommende fraraade, at vi gaae videre med Behandlingen af denne Sag, og det saameget mere, som vi